

Datum van inontvangstneming : 24/02/2025

Zaak C-29/25

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

20 januari 2025

Verwijzende rechter:

Krajský súd v Prešove (Slowakije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

3 december 2024

Verzoekende partijen:

KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group

Verwerende partij:

O.A.

Rechter:

Krajský súd v Prešove

[OMISSIS]

Datum van de verwijzingsbeslissing: 3 december 2024

[OMISSIS]

BESLISSING

De Krajský súd v Prešove (rechter in tweede aanleg Prešov, Slowakije; hierna: „KS”) heeft in de zaak van verzoekster KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, [OMISSIS] tegen verweerder O.A., [OMISSIS] inzake een betaling ten bedrage van 11 228 EUR, vermeerderd met nevenvorderingen, op het door verweerder ingestelde hogere beroep tegen het vonnis van de Okresný súd Humenné (rechter in eerste aanleg Humenné, Slowakije) van 13 februari 2019

beslist:

I. Krachtens § 162, lid 1, onder c), van de Civilný sporový poriadok (wetboek van burgerlijke rechtsvordering) wordt de behandeling geschorst.

II. Het Hof wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Staat richtlijn 2009/103/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid en richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten, gelezen in samenhang met de artikelen 47 en 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het in het Unierecht neergelegde beginsel van gelijkwaardigheid, in de weg aan een nationale regeling die erin voorziet dat de rechter die uitspraak doet over een regresvordering van een verzekeraar tegen een persoon die schade heeft veroorzaakt door het gebruik van een motorrijtuig, die vordering niet kan beoordelen en niet kan beslissen tot een passende verlaging ervan om redenen die bijzondere aandacht verdienen, terwijl de algemene regeling van het burgerlijk wetboek de rechter de mogelijkheid biedt om bij het geven van een beslissing op een schadevordering de geleden schade te beoordelen en de verschuldigde vergoeding op passende wijze te verlagen om redenen die bijzondere aandacht verdienen?

Motivering

I. Feiten

1. In de onderzochte zaak heeft verzoekster, die een verzekeraar is, compensatie geëist van verweerder, die een verzekerde is. De gevraagde compensatie betreft de verzekeringsuitkering die door verzoekster is betaald voor schade die door verweerder is veroorzaakt onder invloed van een bedwelmend middel. Als verzekeraar van het motorrijtuig waarmee de schade is veroorzaakt heeft verzoekster een bedrag van 11 228 EUR uitgekeerd aan de getroffen [OMISSIS]. Dit bedrag was bedoeld ter compensatie van de verslechtering van de levenssituatie van de getroffen en is door verzoekster verhaald op verweerder krachtens § 12 van de zákon č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (wet nr. 381/2001 inzake de verplichte verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven). Voor het genoemde gedrag is verweerder er in het kader van een strafzaak onherroepelijk schuldig aan bevonden dat hij schade aan de gezondheid van de getroffen heeft toegebracht en dat hij de getroffen in gevaar heeft gebracht onder invloed van een bedwelmend middel en is hij in een eerder stadium verplicht om een schadevergoeding ten bedrage van 94 682 Slowaakse kroon (SKK) (ongeveer 3 142 EUR) aan de getroffen te betalen.

2. De verzekeraar heeft een vordering tot terugbetaling van de verzekeringsuitkering ingesteld op grond dat de verzekerde het motorrijtuig heeft

bestuurd onder invloed van een bedwelmend middel. Verweerder heeft het door de verzekeraar gevorderde bedrag niet voldaan en heeft in dat verband gewezen op zijn maatschappelijke situatie, op het feit dat hij sinds XXXX werkloos is en dat hij geen spaargeld of geldelijke schuldvorderingen op derden heeft. Hij is ongehuwd, woont samen met zijn ouders en lost tezamen met zijn moeder, als medeschuldenares, een woningkrediet van 29,05 EUR per maand af. Het totale krediet beloopt een bedrag van 2 655 EUR.

II. Toepasselijke bepalingen van Unierecht en nationaal recht

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Artikel 47

Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

Artikel 17

Het recht op eigendom

1. Eenieder heeft het recht de goederen die hij rechtmatig heeft verkregen in eigendom te bezitten, te gebruiken, erover te beschikken en te vermaken. Niemand mag zijn eigendom worden ontnomen, behalve in het algemeen belang in de gevallen en onder de voorwaarden waarin de wet voorziet en mits zijn verlies tijdig op billijke wijze wordt vergoed. Het gebruik van de goederen kan bij wet worden geregeld, voor zover het algemeen belang dit vereist.

Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (hierna: „richtlijn 93/13”)

Artikel 2

b) consument: iedere natuurlijke persoon die bij onder deze richtlijn vallende overeenkomsten handelt voor doeleinden die buiten zijn bedrijfs- of beroepsactiviteit vallen;

Artikel 7

2. De lidstaten zien erop toe dat er in het belang van de consumenten alsmede van de concurrerende verkopers, doeltreffende en geschikte middelen bestaan om een eind te maken aan het gebruik van oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen consumenten en verkopers.

Artikel 8

Ter verhoging van het beschermingsniveau van de consument kunnen de lidstaten op het onder deze richtlijn vallende gebied strengere bepalingen aannemen of handhaven, voor zover deze verenigbaar zijn met het Verdrag.

Občiansky zákonník (burgerlijk wetboek) (in de versie die gold op 29 februari 2012)

§ 52

(1)

Het begrip „consumentenovereenkomst” heeft betrekking op iedere overeenkomst tussen een verkoper en een consument, ongeacht de rechtsvorm ervan.

(2)

De bepalingen inzake consumentenovereenkomsten, evenals alle andere bepalingen die van toepassing zijn op rechtsbetrekkingen waarbij een consument betrokken is, zijn steeds van toepassing wanneer dit in het voordeel is van de contractpartij die een consument is. Andere contractuele regelingen of afspraken waarvan de bewoordingen ertoe strekken of waarvan het doel erin bestaat om deze bepaling te omzeilen zijn nietig.

§ 54

(1)

Contractuele bedingen in consumentenovereenkomsten mogen niet ten nadele van de consument afwijken van deze wet. In het bijzonder kan de consument niet bij

voorbaat afstand doen van de rechten die hem krachtens deze wet toekomen, noch kan hij zijn contractuele situatie op enige andere wijze verslechteren.

(2)

In het geval van twijfel over de inhoud van consumentenovereenkomsten geldt de voor de consument gunstigere uitlegging.

§ 420

(1)

Eenieder is aansprakelijk voor de schade die hij veroorzaakt door inbreuk te maken op een wettelijke verplichting.

§ 450

Om redenen die bijzondere aandacht verdienen zal de rechter de vergoeding op passende wijze verlagen. Daarbij houdt het met name rekening met de wijze waarop de schade is ontstaan en met de persoonlijke en financiële situatie van de natuurlijke persoon die de schade heeft veroorzaakt. Hij houdt tevens rekening met de situatie van de natuurlijke persoon die de schade heeft geleden. Verlaging van een verschuldigde vergoeding is niet mogelijk wanneer de schade opzettelijk is veroorzaakt.

§ 822

In het kader van een verzekering tegen de aansprakelijkheid voor schade heeft de verzekerde in het geval van een verzekerde gebeurtenis overeenkomstig de in de verzekering vastgestelde voorwaarden jegens de verzekeraar aanspraak op vergoeding van de schade waarvoor hij aansprakelijk is.

§ 826

Als een verzekerde schade veroorzaakt als gevolg van het gebruik van alcohol of bedwelmende middelen, heeft de verzekeraar aanspraak op een passende compensatie voor het bedrag dat hij namens de verzekerde heeft uitgekeerd.

§ 827

Wanneer de verzekeraar de schade namens de verzekerde heeft hersteld, gaat het recht van de verzekerde op schadeloosstelling of een ander soortgelijk recht dat hij in verband met zijn aansprakelijkheid voor de schade jegens een derde heeft verkregen over op de verzekeraar. Wanneer het recht op schadeloosstelling jegens een natuurlijke persoon is overgegaan op de verzekeraar, zijn bij de uitoefening van dat recht de bepalingen van § 450 van overeenkomstige toepassing [...].

Zákon č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (wet nr. 381/2001 inzake de

verplichte verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven (in de versie die gold op 29 februari 2012)

§ 1

(1)

Deze wet regelt de verplichte contractuele verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven alsook de oprichting van de Slovenská kancelária poisťovateľov (Slowaaks bureau van verzekeraars).

(2)

Tenzij de wet anders bepaalt, zijn op aansprakelijkheidsverzekeringen bijzondere bepalingen¹⁾ van toepassing.

Verwijzing 1) Zákon č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (wet nr. 95/2002 inzake verzekeringen en tot wijziging en aanvulling van bepaalde wetten)

Občiansky zákonník (burgerlijk wetboek; hierna: „Oz”).

§ 12 Vordering van een verzekeraar tot terugbetaling van een verzekeringsuitkering

(1) De verzekeraar heeft jegens de verzekeringnemer aanspraak op terugbetaling van de verzekeringsuitkering, of een gedeelte daarvan, die hij namens hem heeft betaald voor schade die is ontstaan door het gebruik van een motorrijtuig, indien

a)

hij de schade opzettelijk heeft veroorzaakt of het motorrijtuig waarmee de schade is veroorzaakt heeft bestuurd onder invloed van een bedwelmend middel, [...]

b)

hij het motorrijtuig heeft bestuurd zonder het vereiste rijbewijs of terwijl een door een rechter of een andere bevoegde autoriteit opgelegd rijverbod van kracht was, [...]

c)

hij de schade heeft veroorzaakt met een motorrijtuig waarvan hij wist dat de technische staat ervan niet voldeed aan de in een bijzondere bepaling neergelegde voorwaarden voor gebruik in het wegverkeer [...] en dat deze staat in een oorzakelijk verband stond met de veroorzaakte schade,

d)

hij het motorrijtuig opzettelijk heeft laten besturen door een persoon die niet voldeed aan de in een bijzondere bepaling neergelegde voorwaarden voor het besturen van motorrijtuigen, [...]

e)

hij inbreuk heeft gemaakt op de in een bijzondere bepaling neergelegde verplichting om een verzekerd verkeersongeval te melden, [...],

f)

hij ten tijde van het verzekerde voorval in verzuim was met de betaling van de verzekeringspremie,

g)

hij de schade heeft veroorzaakt met een motorrijtuig en zonder redenen die speciale aandacht verdienen inbreuk heeft gemaakt op de verplichtingen van § 10, leden 1 tot en met 4,

h)

hij na het verkeersongeval heeft geweigerd om zich te onderwerpen aan een onderzoek naar de aanwezigheid van bedwelmende middelen. [...]

[Bijlage bij de wet]

Beginsel van gelijkwaardigheid

In het arrest van het Hof (Derde kamer) van 2 juni 2022, Skeyes, C-353/20, EU:C:2022:423, punt 52, is bepaald dat het, bij gebreke van Unieregelgeving ter zake, krachtens het beginsel van procedurele autonomie een zaak van de interne rechtsorde van de onderscheiden lidstaten is om de procedureregels die verband houden met die rechtsmiddelen vast te stellen, op voorwaarde evenwel dat die regels in situaties die onder het Unierecht vallen niet ongunstiger zijn dan de regels die voor soortgelijke situaties naar nationaal recht gelden (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door het Unierecht toegekende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel) (zie in die zin arrest van 21 december 2021, Randstad Italia, C-497/20, EU:C:2021:1037, punt 58). Het Hof heeft dit beginsel tevens toegepast in de zaken HYA e.a. II, C-229/23 en N, C-470/04.

III. Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

3. In de onderhavige procedure beroept verzoekster zich erop dat zij, nu zij op [OMISSIS] een bedrag van 11 228 EUR aan verzekeringsuitkeringen aan de getroffen heeft betaald, jegens verweerder aanspraak heeft op terugbetaling van deze prestatie, aangezien verweerder de schade met een motorrijtuig heeft veroorzaakt terwijl onder invloed van een bedwelmend middel was. Bij verstekvonnis van 29 mei 2017 heeft de rechter in eerste aanleg de rechtsvordering in haar geheel toegewezen, maar naar aanleiding van het daartegen ingestelde hogere beroep heeft de appelrechter het vonnis bij beslissing van 9 januari 2018 vernietigd op grond dat niet was voldaan aan de wettelijke voorwaarden voor een dergelijke uitspraak. De rechter in eerste aanleg heeft op 5 maart 2018 opnieuw op de zaak beslist en heeft de rechtsvordering daarbij in haar geheel toegewezen, erop wijzend dat verweerders exceptie van verjaring niet gegrond was en dat verzoekster heeft aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden voor toewijzing van de rechtsvordering.

4. Op het door verweerder ingestelde hoger beroep heeft de appelrechter het bestreden vonnis bij beslissing van 25 september 2018 vernietigd en aan de rechter in eerste aanleg opgedragen om ook de kwesties van de medeschuld van de getroffen en de toereikendheid van de ingestelde rechtsvordering te onderzoeken, gelet op het feit dat, ook al gaat het niet rechtstreeks om het herstel van schade in de zin van de bepalingen van de Oz, dat wetboek de betreffende regeling in het algemeen vaststelt, terwijl verzoeksters vordering betrekking heeft op schade die zij heeft hersteld op grond van een gesloten verzekeringsovereenkomst.

5. Bij vonnis van 13 februari 2019 heeft de rechter in eerste aanleg de vordering in haar geheel toegewezen, waarbij hij erop heeft gewezen dat het een regresrecht van een verzekeraar jegens een verzekeringnemer betreft en dat het niet gaat om een recht op schadevergoeding, zodat de rechter niet bevoegd is om gebruik te maken van zijn bevoegdheid om de vordering te beperken krachtens § 450 Oz. Aangezien verweerder het motorrijtuig heeft bestuurd onder invloed van een bedwelmend middel, staat het uitsluitend aan de verzekeraar om te bepalen hoeveel op de verzekerde zal worden verhaald. De rechter heeft er tevens op gewezen dat niet is vastgesteld dat de getroffen medeschuldig was.

6. Bij uitspraak van 27 januari 2020 heeft de appelrechter het vonnis bevestigd ten aanzien van de vordering tot betaling van 3 742,70 EUR, vermeerderd met nevenvorderingen. Voor het overige heeft hij het vonnis gewijzigd en de rechtsvordering afgewezen. Hij heeft erop gewezen dat verweerder in het kader van een strafzaak al is veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding van 94 682 SKK (ongeveer 3 142 EUR) en dat een veroordeling tot betaling van het gevorderde totaalbedrag er, gelet op zijn maatschappelijke situatie, toe zou leiden dat hij niet meer in waardige omstandigheden zou kunnen leven. Hij zou zijn hele actieve leven worden gestraft voor zijn onvoorzichtige gedrag. De appelrechter heeft gebruikgemaakt van zijn recht om de vordering te beperken en heeft zich

daarbij beroepen op een beslissing van de Ústavný súd Slovenskej republiky (grondwettelijk hof van de Slowaakse Republiek; hierna: „ÚS”), die zich in dat verband heeft uitgesproken over een beroep tot ongrondwettigverklaring van de uitspraak van de Krajský súd v Prešove in zaak [11Co 51/2013].

7. Op grond van het door verzoekster ingestelde buitengewone rechtsmiddel heeft de Najvyšší súd Slovenskej republiky (hoogste rechterlijke instantie van de Slowaakse Republiek; hierna: „NS”) de uitspraak van de appelrechter bij beslissing [OMISSIS] vernietigd ten aanzien van het gedeelte van het dictum waarin de rechtsvordering is afgewezen, erop wijzend dat uit geen enkele bepaling van wet nr. 381/2001 [OMISSIS], die lex specialis is ten aanzien van de algemene regeling van de Oz, volgt dat de rechter een gevorderde compensatie voor een betaalde verzekeringsuitkering kan verlagen. Deze conclusie is evenmin in strijd met de primaire doelstelling van de wet, die in de eerste plaats beoogt om rechtsbescherming te bieden aan de getroffenene. De NS heeft erop gewezen dat de enige entiteit die gerechtigd is om het bedrag van de vordering vast te stellen en eventueel te verlagen de verzekeraar [OMISSIS] is. De uitspraak van de ÚS waarop de appelrechter zich heeft beroepen is gegeven onder verwijzing naar de vyhláška č. 423/1991 (mededeling nr. 423/1991) [OMISSIS], terwijl de vordering in de onderhavige procedure [moet worden] beoordeeld in het licht van wet nr. 381/2001 [OMISSIS].

8. Bij uitspraak van 22 september 2021 heeft de appelrechter het vonnis voor het overige gewijzigd, waarbij hij de rechtsvordering heeft afgewezen en heeft gewezen op verweerders maatschappelijk situatie alsmede op de uitspraak van de ÚS in zaak [OMISSIS] van 31 januari 2019. Volgens die uitspraak is een gewone rechter gehouden om de situatie van een persoon die schade heeft veroorzaakt te onderzoeken en om het bedrag van een ingediende regresvordering aldus op passende wijze vast te stellen dat deze een opvoedende (afschrikkende) werking heeft zonder tegelijkertijd economisch verwoestend te zijn. Met betrekking tot de bezwaren van de NS heeft de appelrechter verklaard dat, hoewel de onderzochte uitspraak is gedaan onder verwijzing naar de voorheen geldende mededeling nr. 423/1991, de toepasselijke wet nr. 381/2001 de rechtsfiguur van de regresvordering van een verzekeringsmaatschappij op dezelfde wijze regelt en dat de aangehaalde uitspraak van de ÚS bijgevolg ook van toepassing is onder de gelding van wet nr. 381/2001.

9. Vervolgens heeft het NS de uitspraak van de appelrechter vernietigd bij beslissing van 28 februari 2024 en daarbij gewezen op een andere uitspraak van de ÚS, waaruit de conclusie voortvloeit dat de rechter niet bevoegd is om het bedrag van een regresvordering, die een bijzondere vordering van een verzekeraar is [OMISSIS], te verlagen.

10. Bij de beoordeling van de zaak heeft de verwijzende rechter zich gebaseerd op de bepalingen die van kracht en van toepassing waren op de datum van betaling van de verzekeringsuitkering ten bedrage van 11 228 EUR, namelijk op [OMISSIS]. Op dat ogenblik moest toepassing worden gegeven aan wet

nr. 381/2001 [OMISSIS] betreffende de verplichte contractuele verzekering, waarmee de in punt II van de vraag genoemde rechtshandelingen van de Unie zijn omgezet in de nationale rechtsorde. De Oz heeft de kwestie van de aansprakelijkheidsverzekering geregeld in § 826, waarin is bepaald dat de verzekeraar aanspraak heeft op een passende compensatie in het geval dat de verzekerde alcohol heeft gebruikt, op voorwaarde dat de verzekerde niet financieel wordt bedreigd, gelet op het feit dat het vaak gaat om prestaties van een verzekeraar die een hoog bedrag belopen. Het bepalen van de toereikendheid van een dergelijke compensatie is niet het exclusieve recht van de verzekeraar, en het is mogelijk dat de rechter deze omstandigheid anders beoordeelt dan de verzekeraar. Dezelfde conclusie volgt tevens uit de bepaling van § 827 Oz, dat uitdrukkelijk verwijst naar § 450 Oz inzake de mogelijkheid om een schadevergoeding te verlagen om redenen die bijzondere aandacht verdienen (recht van de rechter om een vordering te beperken).

11. Na de aanneming van wet nr. 381/2001 [OMISSIS], waarbij rechtshandelingen van de Unie zijn omgezet, heeft de NS, hoewel in § 1, lid 2, is opgenomen dat, tenzij de wet anders bepaalt, aansprakelijkheidsverzekeringen ook worden beheerst door de bijzondere bepalingen van, zoals aangegeven in de betreffende verwijzing, wet nr. 95/2002 [OMISSIS] inzake verzekeringen en de Oz, geconcludeerd dat de rechter niet de mogelijkheid heeft om een vordering van een verzekeraar te beperken. De wet op de verplichte contractuele verzekering ziet er niet uitdrukkelijk op dat de rechter een regresvordering kan beperken. In de verzameling van adviezen van de NS en van de uitspraken van de Slowaakse rechterlijke instanties heeft de NS onder nummer 64 van 2020 een uitspraak gepubliceerd volgens welke de verzekeraar de enige instantie is het bedrag van een ingediende schuldvordering in de zin van § 12 van wet nr. 381/2001 [OMISSIS] kan vaststellen en deze in voorkomend geval kan verlagen. Deze conclusie, die is vervat in een door de NS gepubliceerde uitspraak, had betrekking op een verzekerde die een ondernemer is, terwijl de aan de orde zijnde schade is veroorzaakt met een motorrijtuig tijdens de uitoefening van een handelsactiviteit. Het betrof evenwel een natuurlijke persoon, namelijk een ondernemer, zodat de onderzochte conclusies ook worden overgenomen in uitspraken in het kader waarvan de verweerder of de verzekerde een natuurlijk persoon is zonder evenwel een ondernemer te zijn. Deze omstandigheid is ook relevant voor de beoordeling van de kwestie van de regresvordering.

12. Naar het oordeel van de verwijzende rechter is de onderzochte uitspraak in strijd met het gelijkwaardigheidsbeginsel, aangezien een dergelijke conclusie betekent dat de positie van de verzekerde, in situaties die worden beheerst door het Unierecht, minder gunstig is dan in een vergelijkbare situatie die wordt beheerst door het nationale recht (§ 822, § 826 en § 827 Oz).

13. In het onderhavige geval gaat het eveneens om een vordering van een verzekeraar uit hoofde van een consumentenovereenkomst, waarbij verweerder voldoet aan de definitie van een consument in de zin van richtlijn 93/13. Deze richtlijn heeft weliswaar betrekking op oneerlijke bedingen in

consumentenovereenkomsten, maar in een situatie waarin dergelijke bedingen moeten worden nageleefd door leveranciers en de lidstaten alle nodige maatregelen dienen te treffen om ervoor te zorgen dat deze richtlijn ten uitvoer wordt gelegd, kan aan het beginsel a minori ad maius de verplichting worden ontleend dat een lidstaat een wettelijke regeling vaststelt die de bescherming van de rechten van de consument aldus waarborgt dat elke vordering van een leverancier tegen een consument die haar grondslag vindt in een consumentenovereenkomst vatbaar is voor rechterlijke toetsing. Mede gelet op het gelijkwaardigheidsbeginsel moet de rechter de vordering van een leverancier kunnen beoordelen en op passende wijze kunnen verlagen om redenen die speciale aandacht verdienen.

IV. Conclusie

14. De verwijzende rechter is van oordeel dat de uitlegging volgens welke de rechter het bedrag van de regresvordering niet om bijzondere redenen kan beperken in strijd is met de artikelen 47 en 17 van het Handvest en met het gelijkwaardigheidsbeginsel alsook met de richtlijnen 2009/103/EG en 93/13/EEG van het Europees Parlement en de Raad. In een dergelijk geval is er namelijk geen onafhankelijke arbiter die de individuele omstandigheden van de zaak kan beoordelen. Het bedrag van de vordering wordt bepaald door een marktdeelnemer, die bij de vaststelling van het bedrag van regresvergoedingen zijn economische belangen behartigt. Als gevolg van de soms geringe in de wet genoemde overtredingen, zoals het niet melden van een ongeval met een motorrijtuig, het onopzettelijk melden van een dergelijk voorval aan de verkeerde verzekeringsmaatschappij of het in gebreke blijven bij de betaling van een verzekeringspremie, wat ook te wijten kan zijn aan technische redenen in verband met de werking van betalingssystemen enzovoort, wordt in een dergelijk geval aan een verzekerde die schade heeft veroorzaakt de mogelijkheid ontnomen om het besluit van de verzekeringsmaatschappij aan rechterlijke toetsing te onderwerpen. Wanneer is voldaan aan de formele voorwaarden, kan de verzekeringsmaatschappij aanspraak maken op een regresvergoeding die mogelijkwerijs het gehele bedrag van de betaalde verzekeringsuitkering belooft. Het staat vast dat een dergelijk besluit een nadelige invloed kan hebben op het vermogensrecht van de verzekerde.

[OMISSIS]

[mededeling betreffende de openstaande rechtsmiddelen]